

Telegraful

Organ național-bisericesc.

Intemeiat în 1853 de M.

APARE SAPTAMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Sibiu

Str. Șaguna 8

Andrei Șaguna

Abonamentul:
Un an 800 Lei. — Șase luni 400 Lei. — Trei luni
200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000 Lei, —
Pentru America 8 Dolari
Abonament de sprijin 5000

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sib
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori neîncercate s
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază

Prețul inserțiunilor
m. rătrat 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile
se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

VORBIREA

I. P. Sfințitului nostru Mitropolit Nicolae la deschiderea adunării anuale a arhiepiscopiei pe 1944

Hristos a înviat!

Onorată Adunare Eparhială,
Deși mi-am dat seama cât de anevoioasă este călătoria în aceste zile, totuși am ținut ca, date fiind împrejurările deosebit de serioase prin cari trece Țara și Neamul nostru, să întrunesc pe reprezentanții clerului și ai poporului pentru a ne sfătui împreună asupra datorităților noastre și asupra acțiunii speciale a Bisericii în aceste timpuri. Căci pe lângă toată gravitatea situației, Biserica este chemată să rămână la postul ei de cărmuitoare a vieții sufletești a poporului, ba chiar să-și intensifice lucrarea de înălțare a moralului obștei românești, inspirându-i încredere în Dumnezeu și întărind-o în acele virtuți prin cari să poată birui încercările aspre ale prezentului. Dacă în vremuri grele răspunderea tuturor pentru destinul Neamului este mai accentuată ca oricând, răspunderea Bisericii, care scăpare s'a făcut nouă în cele mai apăsătoare timpuri, e sporită în chip deosebit, dat fiind că pe ea o leagă de popor nu numai anumite dispoziții ale Statului, ci însași porunca lui Dumnezeu. Noi ierarhii și preoții suntem pătrunși de această sporită răspundere a noastră în actualele împrejurări și suntem hotărâți să nu ne dăm în laturi de sub jugul ei. Ne vedem limpede obligația de-a sta în mijlocul poporului ca puncte neclintite în jurul cărora să se întărească solidaritatea tuturor fiilor neamului. Căci de nimic nu avem mai mare lipsă azi decât de solidaritatea indestructibilă între toți Românii, de voința tuturor de a crede și mărturisii la fel, având un unic gând, un unic ideal, o unică țință: salvarea neamului din primejdia care îl amenință. Toți trebuie să fim stăpâniți azi în toată ființa de acest imperativ național fundamental, față de care toate celelalte interese și nevoi obștești sau particulare trebuie să amuțescă, așteptându-și alt soroc pentru a-și cere ascultare.

Dacă ne vom strânge cugetele și voințele într'un singur mănunchiu închinat gândului de mântuire a neamului, Dumnezeu ne va ajuta să ieșim și din această amarnică strâmtoare. Faptul că ne aflăm în cel mai întunecat moment al nopții acestui războiu, ne dă convingerea că nu mai e mult până se vor ivi zorile păcii. Toate eforturile supraomenești pe cari le fac acum popoarele pe câmpul de războiu, nu le fac cu alt scop decât ca să dobândească o pace cât mai mulțumitoare. Oamenii de stat din diferitele țări încep a întocmi planuri după cari să dea lumii ieșite din războiu o

orânduire cât mai dreaptă. Diferitele grupări confesionale ale creștinismului se silesc să inspire popoarelor din cari fac parte anumite principii de cari să se călăuzească la încheierea păcii și la așezarea lumii după războiu.

Este necesar să se audă și din partea Bisericii ortodoxe române glasuri cari să dea expresie opiniilor sale despre principiile generale și minime care ar trebui avute în vedere la încheierea păcii, ca ea să fie durabilă și cu efecte adânci în suflete. Dacă în chestiuni de războiu competența cade întreagă pe partea omului, în chestiuni de pace omul fără Dumnezeu, adică Statele fără Bisericele creștine, nu vor putea face nimic trainic și efectiv.

Fiind întrerupte deocamdată, din cauza împrejurărilor de războiu, legăturile între Bisericele ortodoxe naționale și celelalte grupări confesionale din mișcarea ecumenică, principiile privitoare la pace trebuie să le formulăm fiecare reprezentant al Bisericii din locul unde ne găsim. Noi dorim însă ca să vină cât mai curând momentul în care să putem relua legăturile cu celelalte grupări creștine, pentruca întreagă creștinătatea să poată da o formulare comună și plină de autoritate concepției sale despre înfăptuirea păcii mult așteptate.

Gândurile noastre privitoare la pacea după care ne dorim, nu merg până la precizări de amănunte. Orice precizare se referă la metode, la organizare, la acte concrete de înfăptuire, la modul de trecere a unei idei în faptă. Ca atare, o asemenea precizare nu mai aparține religiei, ci politicii și Biserica nu vrea să se amestece în domeniul politicii, pentru a rămâne ferită de dușmăniile cari s'ar naște de aici.

Biserica se preocupă nu atât de metodele exterioare prin cari se poate realiza pacea, cât de condițiile interne, sufletești ale unei păci durabile. Dacă armatele apără pământul patriei, iar oamenii de stat existența politică a națiunilor, menirea Bisericii este să lucreze la crearea acelor condiții sufletești cari fac ca popoarele să poată exista de fapt și ca entități politice, dar nu numai ca atari, ci pe un plan de viață mult mai adânc.

Prima condiție de care trebuie să se țină seama la stabilirea păcii viitoare, sau pe care trebuie să o realizeze ca fundament statornic al ei, este libertatea indivizilor și a popoarelor. Libertatea este condiția esențială pentru viața deplină a ființelor omenești. Fără libertate nici indivizii, nici popoarele nu își pot desvolta

virtualitățile ființei lor. Libertatea e reclamată de valoarea neperitoare și unică a ființei umane. Nu se poate realiza o ordine durabilă în lume, o ordine care să nu fie ordinea morții, ci ordinea vieții, fără libertate. Robia nu e o așezare demnă de ființa omenească. Ea nu ușurează progresul omului în spirit, ci îl înăbușă. Mulțimea de jertfe pe cari le aduc azi popoarele în luptă, indiferent că unele vor fi învinse și altele învingătoare, nu și-ar ajunge scopul dacă nu s'ar garanta prin pacea viitoare libertatea pe seama tuturor. Biserica a militat prin reprezentanții ei de pretutindeni, indiferent de grupare confesională, atât în îndelungatul ei trecut, cât și în timpurile din urmă, ca nici o altă instituție, pentru libertate. Dar nu numai a militat, ci a și suferit. Nici știința, nici arta, nici alte instituții n'au luptat și n'au suferit atâta pentru libertate și n'au dat atâția martiri ca Biserica. Biserica ortodoxă ardeleană nu a rămas nici ea în urmă în această luptă. Dimpotrivă. Tot trecutul poporului român de pe aceste plături este o carte care povestește despre lupta pentru libertate a Bisericii sale. Cred că nu va suferi prea mult regula modestiei amintind că cel ce vâ vorbește s'a simțit dator să rămână pe linia tradiției de luptă și să pledeze în aceste zile la toate ocaziile binevenite pentru libertatea neamului. Iar prin glasul Bisericii s'au exprimat și de astă dată milioane de Români cari nu au avut puțința să-și spună direct cuvântul lor.

Dar libertatea indivizilor și a neamurilor trebuie să-și găsească întregirea în comuniunea care trebuie să se statornicească între inși și neamuri. Altfel ea duce la egoism și anarhie. Comuniunea între State se va manifesta practic în colaborarea lor, satisfăcându-și reciproc lipsurile pe teren economic. În această colaborare vor trebui primite și neamurile mici și cu mai puține resurse de trai, dar egal de îndreptățite la existență. În nici un caz nu se poate recunoaște acea teorie în care s'a codificat egoismul și orgoliul rasist, teorie după care unele neamuri ar avea privilegiul la o existență mai largă în baza unei pretense superiorități numerice sau de calitate.

Statele nu pot trăi închise în ziduri chinezești. Mentalitatea Statelor izolate unele de altele a crescut din ideea că Statul ar fi scop în sine, ar fi o realitate absolută. Statul este însă pentru națiune, este organul politic al acesteia, iar neamurile suferă când Statele cari le obăduesc fac să se întrerupă circulația de bunuri și de idei dintre ele.

Dar comuniunea reală între inși și State nu se poate statornici cu adevărat decât acolo unde suflă duhul creștin al smereniei, al conștiinței că peste toți oamenii și peste toate statele domnește voia celuiui Dumnezeu, care ne-a zidit și ne-a rânduit o viață de solidaritate omenească la bine și la rău. Totalitarismele de

orice fel neadmițând nici o putere deasupra lor, sau alături de ele, nu se vor împăca nici odată cu această comunitate între State. Dar pretenție totalitară asupra omului, a neamului și a lumii nu poate avea decât atotputernicul și atotstăpânitorul Dumnezeu. De aceea voința lui Dumnezeu trebuie să fie lege supremă pentru toate Statele. Orientându-se după această voință vor găsi punțile de apropiere și posibilitățile de colaborare în spirit de reciprocă îngăduință și ajutorare.

În această legătură de idei cred că e de folos să atrag atențiunea asupra faptului că în timpurile recente, de mari ispite totalitariste, Biserica a fost în statul nostru singura instituție care a rămas pe lângă spiritul democratic. S'a adevărit astfel din nou însușirea ei de Biserica a poporului, a obștei celei mari, care, după concepția ce stă la baza organizării noastre bisericesti, are dreptul să mărturisească și să-și spună cuvântul în chestiunile privitoare la destinul ei.

Dar libertatea întregită cu spiritul de comuniune va aduce în viața Statelor un echilibru interstatal, iar în cea a indivizilor o frățietate plină de pace, numai dacă toate statele și toți indivizii vor beneficia de aceleași drepturi. Dreptatea este un element constitutiv absolut necesar pentru o pace durabilă. Unde lipsește dreptatea, lipsește temelia pentru un edificiu trainic al ordinii din lume.

Toate neamurile, mari sau mici, vor trebui să primească ceea ce li se cuvine în baza drepturilor lor sfinte și să se bucure de aceleași drepturi la existență, la onoare și la bunurile materiale ale lumii. De asemenea trebuie realizată o mai deplină dreptate socială. Trebuie să dispară inegalitățile externe atât de izbitoare în repartizarea bunurilor între indivizi și familii. Munca va trebui așezată în drepturile ei și în cinstea ei deplină, ca factor determinant esențial în repartizarea bunurilor dintre indivizi. O ordine de dreptate socială impune o limitare a capitalismului și o asanare a pauperismului. În locul oricărei alte ideologii extremiste, Biserica vede progresul adevărat în această privință numai în înfăptuirea tot mai deplină a unei etici sociale creștine.

Onorată Adunare Eparhială,

Cum am amintit, Biserica nu are dorința să formuleze propriu zis un program de politică creștină, ci ea dorește numai ca în fruntea Statelor să ajungă oameni cu inima încreștinată, cari să se călăuzească după voia lui Dumnezeu. Numai o familie de neamuri reîncreștinate și îndrumate de conducători creștini poate fi o garanție serioasă că lumea nu va recădea peste câțiva timp din nou în suferințele măcelului de azi. Fără o întoarcere generală la Dumnezeu, fără pocăință din partea tuturor popoarelor, biruitoare și bi-

ruite, nu se va putea instaura o ordine mai bună. Toți suntem vinovați de acest război. El este plata păcatului tuturor. Toți trebuie să ne pocăim și să rugăm pe Dumnezeu să ne dea un cuget nou, curățit de orgoliu și umplut de smerenie. Numai așa se vor reface toate apele în matca lor și va putea reîncepe viața normală pe pământ.

Popoarele trebuie să înceapă a se ruga mai mult lui Dumnezeu. Este actul principal pe care trebuie să-l săvârșească pentru ca să ajungă

a se împărtăși de pace, de o pace cu adevărat liniștitoare, dreaptă, bună pentru toți și durabilă.

Să rugăm și noi pe Dumnezeu să ne ajute să putem ieși la lumină din greutățile prezente, cu hotarele Țării rotunjite, cu dreptatea noastră și cu libertatea tuturor fiilor neamului nostru.

Cu aceste gânduri, implorând darul și ajutorul lui Dumnezeu pentru Țara și Neamul nostru, declar sesiunea adunării noastre eparhiale din anul 1944 deschisă.

Adunarea eparhială din 23 Aprilie 1944

În miez de primăvară bogată în necazuri, în supărări și în griji; într-o atmosferă turburată la fiecare pas de croncănitul cuculelor metalice venite de peste țări și mări și sub uruiul tunului semănător de pustiri și sărăcie, — chemarea deputaților eparhiali la sfătuire, în Sibiu, aduce cu sine un dram de reculegere, deschide un luminis asemănător celui din mijlocul furtunii, naște nădejdi spre mai bine, așează sămburele unei păci drepte pentru un neam „credincios până la moarte” și sloboade în sufletul nostru măcar cât de puțin din duhul vremilor abia intrate în sacul veacurilor fără număr.

Chemarea a și găsit răsunet. Deputații eparhiali au grăbit spre Sibiu și lucrarea lor a început prin rugăciune: toți au luat parte la sf. Liturghie slujită în catedrala mitropolitană de către I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, PP. SS. episcopi Nicolae al Orăzii, Veniamin al Caransebeșului și un sobor de protopopi, preoți și diaconi. Credincioșii, mulți la număr, în frunte cu P. S. Andrei al Aradului, ascultă slujba, stau sub semnul unei curceri până la adâncul conștiinței și parcă rouează lacrimi de durere. Sufletul lor întreg, văduvit de data asta de prihană, se așează la altar, se face mic și cucernic, cerșește milă din „Izvorul milelor” și caută să stoarcă nădejde dela „Nădejdea tuturor creștinilor”. Un asemenea iureș de dăruire lui Dumnezeu, cu toată viața noastră, nu va putea mijloci, oare, ajutor și izbăvire „din toate nevoile?”

Îndată după sf. Liturghie, și tot în catedrală, s'a făcut deschiderea sesiunii din 1944. De data aceasta, ca nicidecum, a rămas la deschidere și mulțimea credincioșilor. Toți voiau să audă și să culeagă povață din cuvântarea luminosă a I. P. Sf. Mitropolit Nicolae. Cu adevărat, cei cari au asistat, vor putea grași și peste ani și ani despre o cuvântare magistrală, despre un ochi al spiritului drept văzător, despre o prefață a păcii celei drepte. (Publicăm cuvântarea în fruntea gazetei).

Tot pe atât de puternic a impresionat și răspunsul P. S. Episcop Andrei al Aradului, răspuns care a tălcut solidarizarea integrală a ierarhiei, a preoțimii și a turmei ardelenice cu cele ce a exprimat, ca un profet al vremii noastre, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae. Și pe aceeași linie s'a situat cuvântul dlui Dr. Gh. Preda, adus în numele deputaților eparhiali.

Stăm și acum sub impresia acestor momente mari și grele de tălc. Și nu ne mirăm nici azi, cum nu ne-a surprins nici atunci, propunerea p. rector Dr. D. Stăniloae, ca vorbirea I. P. Sf. Mitropolit să fie trimisă cât mai departe, să străbată în cercuri cât mai largi, să sboare peste graniți, și pe cât va fi cu putință, să se facă mărturie pentru noi chiar și în mintea și în conștiința beligeranților.

Lucrările Adunării s'au desfășurat în aula Academiei teologice. Lor le-a premers, ca în fiecare an, expedierea telegramelor omagiale către M. Sa Regele Mihai I și dl Mareșal Ioan Antonescu, conducătorul Statului.

Cum era și firesc, lucrările nu au

putut fi supuse unor desbateri atât de largi ca în alți ani, deși rapoartele comisiunilor aduc material extrem de bogat. Cu adevărat, „nu sunt vremile sub om, ci bietul om sub vreme”.

Astfel, raportul Comisiunii organizatoare (raportor prot. stavr. Dr. D. Stăniloae) se oprește asupra războiului ce purtăm de trei ani și în cursul căruia „au amuțit discordile interne, unitatea sufletească a intrat în funcțiile ei salvatoare”. Neamul nostru dovedește și cu această ocazie, „voiața lui de a trăi”. El are conștiința „că războiul nostru este pentru lege și pentru libertate, fără de care nu poate exista nici securitate și nici fericire în lume”.

Regimul politic s'a dovedit deosebit de înțelept față de Biserică. Îmbunătățirea dotației clerului și mai ales Decretul-Lege Nr. 620 din 22 Sept. 1943, în cauza „patrimoniului bisericesc în caz de trecere dela un cult la altul”, — sunt mărturii în această privință.

Un punct luminos, în raport, este duhul Samarineanului milostiv, care s'a vădit a fi tot mai viu și mai aplecat către cei necăjiți. Biserica a colaborat cu Consiliul de Patronaj și din această colaborare a răsărit vindecare pentru multe răni și lipsuri grele au fost înlăturate.

Raportul Comisiunii bisericesti (raportor prot. Dr. D. Borcea-Săliște) se oprește mai întâi asupra Mistunilor arhieresti. Mai mult chiar decât în alți ani, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae a poposit peste tot și a dus cuvânt de învățătură. Îl întâlnim la sfârșitul de biserică, în lagărele de prizonieri, în mijlocul studenților, în pelerinaj la „Izvorul Tămăduirii” dela Sâmbăta de Sus, în mijlocul deținuților din închisori, la mormântul providențialului A. Șaguna, la adunarea „Astrei”, etc. ducând astfel, între cei mulți, chipul ierarhului ortodox, icoana păstorului cuprins de grija turmei sale.

Raportul mai face apoi pomenire, în linii mari, de activitatea Centrului eparhial, Caselor culturale, „Sfatului păcii”, de cooperativa „Sănătatea Neamului” și de sprijinul dat de Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor, prin înființarea multor posturi noi. Dl secretar general prof. A. Popa va găsi și de data aceasta, în sufletul preoțimii ardelenice, expresia celei mai curate mulțumiri. Căci, alături de dl Mareșal, Dsa este omul căruia îi revine cinstea de fiu distinct al Bisericii noastre și de sprijinitor desinteresat al vieții ei.

Zelul misionar al preoților s'a dovedit mustind de vigoare și în anul trecut. Și raportul nu uită să facă pomenire despre el.

Un capitol special înrămează datele asupra Academiei teologice. Între așezămintele Arhiepiscopiei, Academia ocupă un loc central. Ea și poate fi privită ca un mărgăritar de mult preț. În urma organizării celei noi și datorită elementelor cari au fost chemate să activeze aici, Academia teologică prezintă o însemnată predominanță chiar și în cultura religioasă a neamului nostru românesc.

Pe drum bun merge și Școala de cântăreți bisericesti.

Disciplina și starea morală a clerului și credincioșilor sunt și ele satisfăcătoare.

Raportul Comisiunii culturale (raportor prot. P. Borcea-Făgăraș) prezintă o importanță deosebită. El accentuează o problemă fundamentală: „reîncreștinarea lumii moderne, totală încreștinare a omenirii de azi”. Întru aceasta a sârguit, de bună seamă, „înviorarea și adâncirea credinței și a vieții religioase în Universitatea „Regele Ferdinand I” din Cluj Sibiu, întru aceasta s'au ținut conferințe religioase de către profesorii universitari și de teologie și tot aici a ținut și zorște și F.O.R.S.

Catehizația în școala primară și în cea secundară face progrese tot mai vădite, iar școlile confesionale de toate gradele și categoriile pășesc cu dreptul. Ele sunt și rămân o mândrie a Bisericii noastre.

Orfanilor de război li s'a întins și li se va mai întinde o mână caldă, iar sănătatea neamului a fost privită cu ochiul cel treaz al mamei celei bune.

Deosebită mândrie poartă scrisul teologic și presa bisericască din Arhiepiscopie. În cuprinsul Bisericii ortodoxe române, situația dela Sibiu nu-și găsește egal. Scrisul de aici a întrecut orice așteptări, iar continuarea operei culturale a Bisericii înseamnă împlinirea unei broboade de mărire și de farmec de tot curat.

Impresie deosebit de frumoasă a lăsat și Raportul comisiunii economice (raportor Dr. Popovici-Hunedoara). Banul văduvei s'a adaus lângă acela al bogatului și a ajutat din plin la bunul mers al vieții bisericesti. Suma însemnată dăruită de dl Mareșal I. Antonescu, pentru clădirea Școlii normale de fete, se așează în frunte. Dăruitorul va rămâne, de bună seamă, între cliții acești așezământ de cultură religioasă și națională.

Și ceilalți „datători de bună voie” pot fi siguri de grațitudinea noastră și de iubirea lui Dumnezeu. Dania cu inimă curată rodește altă danie. Așa a fost și așa va să rămâie și în vremurile care vin.

Inchiderea Adunării

s'a făcut prin cuvântarea plină de lumină și de îndemnuri a I. P. Sf. Mitropolit Nicolae.

I. P. S. Sa a spus: „Trăim zile excepționale și astfel și sesiunea Adunării noastre eparhiale a trebuit să se desfășoare într-un cadru excepțional. Vă asigur însă, că și în aceste vremuri ne-am străduit ca viața bisericască să decurgă în mod normal. Viața bisericască a vădit însă o tendință care acum îi este fundamentală: să sară în ajutor și să îplinească toate lipsurile și necazurile vieții publice a Statului nostru.

Întorcându-vă acasă, aveți chemarea să întăriți credința poporului nostru în Cel de sus și în folosul jertfelor aduse cu inimă curată. Jertfele noastre sunt aduse pe altarul dreptății. Noi nu ne luptăm pentru pământ străin, ci pentru cel strămoșesc. Nu am râvnit și nu râvnim să scurtăm drepturile cuiva, dar apărăm cu toate puterile, drepturile convenite nouă.

Să fiți propoveduitorii bunelor nădejdi pe care le pune Biserica în poporul nostru. Să nu vă înspăimânte greutățile cari ar veni și mai departe asupra noastră. Trăind în duhul Bisericii și în credința religioasă, sunteți chemați să liniștiți îngrijorările poporului nostru. Îndrumați-i pe toți să fie la înălțimea vremilor de azi. Să fim cu ajutorul nostru către cei în suferință, ajutând pe văduve, orfani și invalizi, ca să facem din Biserica o făclie pentru luminarea aproapelui și să se facă simțită puterea și grija instituției divine.

Mai presus de toate este încrederea noastră în Dumnezeu și în dreptatea cauzei noastre.

Sfârșitul acestui război, oricâte încercări ne-ar mai fi rezervate până atunci, va însemna recunoașterea drepturilor pe seama neamului nostru. Noi nu suntem o forță neglijabilă în această lume. Când 16 milioane de frați vor voi

și vor tinde spre același ideal, atunci îl vor și ajunge, oricât de mari ar fi jertfele cerute”.

I. P. Sf. Mitropolit Nicolae a mulțumit apoi PP. SS. Episcopi pentru că au participat la sesiunea Adunării și a binecuvântat asistența.

Deputatul V. Păcală a mulțumit I. P. S. Mitropolit pentru clipele de înălțare sufletească pe care le-a hărăzit prin cuvântul Său, înaltul Ierarh și l-a asigurată, că deputații eparhiali vor răspunde cu tot sufletul, chemării lor.

Așa s'au sfârșit lucrările Adunării eparhiale din anul vifoniței. Stăm și acum sub stăpânirea impresiei de atunci. Cu încredere neclintită în izbânda duhului lui Hristos, cade-se a ne ruga fără tihnă și fără opreală:

— Doamne al Puterilor, fii cu noi!

D. Călugăr

Ședința Sinodului episcopesc al Mitropoliei Ardealului

În ziua de 23 Aprilie 1944, P. Sf. membrii ai Sinodului episcopesc al Mitropoliei Ardealului s'au întrunit în ședință sub președinția I. P. Sf. Mitropolit Nicolae.

După invocarea Duhului Sfânt, săvârșită în capela Academiei teologice „Andreiane”, s'a intrat în ordinea de zi. Problemele dezbătute sunt de o însemnată vitală pentru bunul mers al vieții plenare a neamului, mai ales în împrejurările actuale; ceea ce dovedește că înainte stătorii bisericii străbune sunt pururea în stare de veghe și alăturarea de întreaga obște românească.

În legătură cu pastorația credincioșilor, s'a hotărât să se dea o atenție specială predicii de război a cărei menire zace în a spori încrederea tuturor în Dumnezeu și în împlinirea dreptelor aspirațiuni ale neamului. Războiul, cu tot cortegiul de suferințe pe care le stărnește el, este consecința directă a abaterilor vinovate ale oamenilor dela calea lui Dumnezeu.

Sinodul a luat act de experiențele fructuoase pe care le-a făcut la Arad P. Sf. Episcop Andrei cu educarea în spirit religios a tineretului în cadrele școlilor duminicale hotărând generalizarea lor pe tot cuprinsul Mitropoliei Ardealului.

Biserica noastră participă la acțiunea de ocrotire a invalizilor, orfanilor și văduvelor de război pe toate căile posibile. La Sibiu va fi reînființat orfelinatul arhidiecezan, la Caransebeș funcționează un orfelinat pe lângă mănăstirea de maici, iar la Arad a fost înființată o școală pentru copii părăsiți, pe lângă mănăstirea Hodoș-Bodrog. Vor fi solicitați nașii copiilor orfani ca și familiile înstărite să ia sub ocrotire pe orfani, iar parohiile vor prevedea în bugete sume pentru ajutorarea lor. Sinodul recomandă organizarea sătenilor pe vecinătăți nu numai în scopul ajutorării reciproce, ci și pentru asigurarea ordinii publice față de eventuale elemente turbulente.

O grijă specială este prevăzută pentru cercetarea și întărirea familiilor de către preoți. Lupta împotriva concubinajului va fi întărită. Pentru tineret se vor face slujbe și rugăciuni menite să l țină alipit de Biserica și de virtuțile străbune. În monahism, conform deciziei Sinodului episcopesc, nu vor fi primite decât elemente cu pregătire teologică. Sinodul și-a însușit întru totul principiile creștine care trebuie să prezideze la stabilirea ordinii mondiale viitoare, principii atât de respicat și luminos exprimate de către I. P. Sf. Mitropolit Nicolae în cuvântarea de deschidere a Adunării eparhiale.

Numai leneșul amână... Căteanul conștient își face din timp provizii. Faceți-vă din vreme provizii de apă proaspătă și de alimente care nu se alterează.

CONFERINTA

I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE cu protopopii Arhiepiscopiei

Luni, 24 Aprilie 1944, după terminarea lucrărilor Adunării eparhiale. I. P. Sf. Mitropolit Nicolae a ținut o conferință îndelungată cu protopopii din cuprinsul Arhiepiscopiei. Aula Academiei teologice a slujit drept adăpost întru aceasta.

Conferința a fost onorată cu prezența P. S. episcop Andrei al Aradului.

Din multele și bogatele îndrumări și îndemnuri, pe care le-a dat I. P. Sf. Mitropolit și cu această ocazie, spicuim — foarte pe scurt — următoarele:

Oricine știe că trecem prin vremuri grele și că primejdii ne pasc din toate părțile. Situația aceasta nu trebuie să ne sperie. Se cade să privim totul cu încredere în Dumnezeu, în puterile neamului nostru și în duhul de jertfă al lui. Încrederea în Dumnezeu trebuie ținută mereu trează și în sufletul poporului dreptcredincios, ca să nu slăbească nici nădejile lui într'un viitor mai bun.

Preoțimea este chemată, mai ales în aceste vremi, să lucreze din toate puterile ei la menținerea solidarității neamului întreg. Fiecare cuvânt trebuie bine chibzuit, mai ales că «de fiecare cuvânt spus în deșert» vom avea să dăm seamă înaintea lui Dumnezeu.

Acum a sosit vremea când trebuie să propovăduim pocăința. Isbucnirea acestui război este un rezultat al devierii oamenilor de la voia lui Dumnezeu. Toți purtăm vina războiului care a încins întreg pământul și de aceea toți trebuie să ne cuprindem de dorul spre îndreptare. Voia lui Dumnezeu trebuie să fie din nou legea supremă.

Tot acum este vremea zelului pastoral, zel prin care vom putea dovedi că suntem de necesari. Predica poate face mult în această privință, dar numai în cazul când este simplă și legată strâns de nevoile clipei de acum. Să fim doctori cari dăm medicamentul cel mai bun și la vremea cea mai potrivită, având pildă, pentru această lucrare tămăduitoare a Domnului nostru Iisus Hristos.

Ajutorarea văduvelor, orfanilor, invalizilor, este un capitol foarte însemnat. Biserica nu poate lăsa acțiunea aceasta numai în grija Statului. Ea nici nu trebuie să se lase înlăturată de la alinarea suferințelor de azi, ca nu cumva locul ei să fie ocupat de alții. Să dovedim că nu putem fi substituiți prin nimic și prin nimeni. Opera noastră, numai noi o putem îndeplini în toată înținderea ei.

Mai întâi a arătat că și la noi va trebui să se introducă «Școala de Dumineca», așa cum s'a realizat aceasta în eparhia Aradului.

Parohia să devie o mare familie, în care nimeni să nu rămână fără de ajutor și mângâiere. I. P. Sf. Mitropolit Nicolae a fixat apoi atitudinea preoțimii în raport cu autoritățile civile și a accentuat rolul deosebit al societăților religioase din parohii. Pentru vremurile grele care ar mai putea veni, preoțimea trebuie să-și sporească activitatea, păstrând o legătură cât mai intimă cu poporul. Păstorul și turma să fie și să rămână una. Numai în acest caz va putea fi ajutat și susținut și preotul, în eventualitatea unor vremi și mai grele.

Nicăcând nu poți lega pe oameni mai strâns unii de alții ca atunci când ei sunt în suferință. De aceea, preotul de azi este chemat, și mai mult ca altădată, să îndeplinească slujba Samariteanului milostiv.

În aceste vremi ar trebui să se facă și o organizare mai strânsă pe vecinătăți, în frunte cu un «tată de vecini», care ar putea fi de ajutor în împrejurări mai grele. Colaborarea între parohii și Consiliul de Patronaj este și ea de recomandată.

I. P. Sf. Mitropolit sugerează apoi o activitate și mai largă a cercurilor pastorale, iar asupra vizitelor pastorale insistă în chip cu totul deosebit, Prin ace-

Piatra de pe mormântul Domnului*

— Cine a prăvălit-o? —

Iosif din Arimateia, în întrevederea ce-a avut cu Pilat, cerând dela acesta Trupul lui Hristos cel răstignit, — a săvârșit un act foarte îndrăzneț și primejdios. De ce oare iudeul acesta — persoană bogată și sus pusă — se va fi interesat de cadavrul unuia ce îndurase o execuție publică? Precauțiunea va fi sfătuit pe Pilat să respingă cererea lui Iosif. Acesta însă a obținut ceea ce cerea. El a așezat Trupul aceluia ce se chema Fiul lui Dumnezeu în mormântul care fusese menit sieși. Sfântul Evanghelist afirmă că două femei, ucenice ale Domnului, stăteau în fața locului unde fusese îngropat Hristos.

Evanghelia apocrifă a lui Nicodim spune că această acțiune a lui Iosif Arimateianul a stârnit mare turburare și resentiment în sânul autorităților evreești. Un membru al celui mai înalt for al națiunii lor să arate față de simpatie către Galileanul, pe care ei înșiși l-au condamnat și au făcut pe Pilat să-l dea răstignirii: așa ceva era o insultă la adresa demnității Sinedriului, un act de cea mai de neiertat nealitate. Iosif își stăruie propria reputație și își puse în primejdie propria viață.

Conform istorisirii evanghelice canonice, o deputațiune a Sinedriului, în aceeași zi, a avut o întrevedere cu Pilat. Deputațiunea — diplomatică cum era — n'a făcut nici o aluzie la Iosif din Arimateia. Au reamintit însă guvernatorului că, în cursul procesului, una din învinuirile aduse Celui ce-și zicea Hristos, a fost susținerea acestuia că după trei zile va învia din morți. Prea probabil este ca aderenții Galileanului să deschidă mormântul, să fure Trupul în timpul nopții, să-l ascundă în altă parte și apoi să de-

* Vezi rev. „The Church Times” din Aprilie 1938 pg. 433.

ste vizite pastorale în familii se zidește legătura cea mai strânsă între păstor și turmă. Preotul va sta de vorbă cu fiecare credincios, interesându-se de nevoile și necazurile lui imediate.

Ca obiectiv esențial în pastorație intră și starea sanitară a familiei, a satului. Natalitatea cu deosebire. Dacă scade, aceasta poate însemna un deficit primejdios pentru viitorul neamului. Natalitate tot mai scăzută se și face evidentă în unele județe ale Ardealului (Făgăraș, Târnave, etc.) Aceasta înseamnă și o scădere a potențialului de muncă.

Natalitatea scăzută trebuie combătută prin propovăduirea poruncilor morale și prin reînvierea dragostei de neam și de prunci.

După ce a arătat că va fixa și va trimite toate îndemnurile și sfaturile de mai sus în câteva circulare, I. P. Sf. Mitropolit a încheiat astfel:

„Noi știm cui slujim. Stăpânul și Îndrumătorul nostru este Domnul. În El ne punem toată încrederea, fie împrejurările prin care trecem oricât de grele. Spre El ne îndreptăm gândurile noastre. Să avem siguranța, că Acel care până acum a fost cu noi, nu ne va lăsa nici de-acum înainte. Noi ne sprijinim pe proptele mult mai puternice decât toate proptelele din lume. Bărbăția noastră să nu scadă. Vor veni vremuri, când ni se va cere să trecem la eroism. Astfel de încercări sunt îngăduite de Dumnezeu pentru a pune la probă vrednicia noastră. Să ne purtăm cu demnitate soarta, cu demnitatea care sporește puterile. Să nu ne sprijinim pe cele ale lumii, ci pe puterile divine ce ne sunt date de Domnul”.

Conferința a luat sfârșit prin cântarea bisericască: „Cu noi este Dumnezeu”...

Cu adevărat, dacă Dumnezeu este cu noi, cine vă putea fi împotriva noastră?

D. Călugăr

clare sus și tare că Cel răstignit s'a sculat cu adevărat din morți. O atare veste ar putea ușor să aprindă mulțimea, nestatornicul caracter al căreia Pilat îl cunoștea prea bine. Dreptaceea membrii deputațiunii l-au sfătuit pe guvernator, ca o chibzuită măsură — întru a preveni o urmare atât de nenorocită — să trimită un contingent de soldați romani care să păzească mormântul până a treia zi.

Această cerere a Sinedriului a pus pe Pilat într-o grea situație. El dăduse deja Trupul lui Hristos în grija unui iudeu. Din capul locului însă, a refuzat să trimită soldați întru păzirea mormântului. El a amintit conducătorilor iudei că există păzitori oficiali sub propria lor supraveghere, păzitori ce prea bine pot fi folosiți în scopul dorit de ei. Deputațiunea a făcut înlocuiri: „s'au dus și au întărit mormântul cu pază și au pecetluit piatra”.

În ziua următoare, la ivirea zorilor, după aserțiunea sf. ev. Matei, străjerii iudei veghiau la mormânt când femeile au venit să vadă locul unde fusese îngropat Domnul. Atunci s'a petrecut un fapt sgușitor, suprafiresc: un inger s'a pogorât din cer, un mare cutremur s'a făcut și piatra a fost răsturnată de pe mormânt.

Străjerii îngroziiți au fugit în oraș și au spus totul stăpânilor lor. Sinedriul s'a adunat. Acest for consta mai cu seamă din Saducei, cari nu credeau ni-i în înviere, nici în ingeri, nici în suflul și evidența raportată de cei de sub ordinele lor a fost, firește, dată la o parte de încredință ce-a fost auzită. Trebuia însă aflată o explicație alternativă. Căzul pietrei răstogolite, negreșit avea să devină cunoscut. Aceasta, în mare măsură, depindea de versiunea ce putea răsbate din gura străjerilor. Pentru care pricină aceștia au fost îndrumați de către stăpânii lor protionici ai incidentelor supranaturale, — să spună că discipolii celui răstignit furișându-se noaptea lângă mormânt au furat Trupul pe când păzitorii dormiau.

Dacă straja dela mormânt ar fi constatat din soldați romani, nimic în lume n'ar fi fost în stare să-i determine a mărturisi că au dormit în vremea când trebuia să-și exercite datoria. Neîmplinirea cu strășnicie a datoriei, fără doar și poate, pentru un soldat roman, pe deasupra cu moarte ar fi imediată consecință. Dar pentru străjerii iudei, aflători sub autoritatea preoților, o transgresiune, mai ales când era cerută și agreiată de stăpânii lor, nu însemna nici o primejdie.

Adeseori s'au auzit cuvinte de ocară asupra Neamului nostru, zicându-se că nu s'ar fi învrednicit de cinstea de-a odrăslîi sfinți din sânul său.

Oameni cu totul streini de noima sfințeniei și cu gânduri neprietenești asupra noastră, vor fi putut crede că sfinții adevărați sunt numai cei din calendare, iar negăsindu-se între aceștia nici un român au socotit pismașii, că și pe temelul acesta ne pot scoate nume rău, ne pot delăima.

Într'adevăr, în calendare nu întâlnim niciun nume de sfânt român, și e surprinzător faptul, că numai Românii nu-și au sfinții lor naționali, pe când celelalte popoare creștine fiecare își au sfinții lor: Francezii, Englezii, Rușii, Italianii, Grecii, Sârbii, Bulgarii, Ungurii, etc.

Dar creștinătatea întreagă, cea închinată la sfinți, nu-i socotește și nu-i cinstește ca sfinți, numai pe aceia pe cari l-a trecut în calendare sau în cărțile de cult. În afară de numărul restrâns al sfinților cunoscuți, Biserica cinstește și pe sfinții, neștiuți, pe cei care au bineplăcut Domnului, fie prin moartea martirică pentru credință, fie dând „lupta cea bună”, purtând „războiul cel nevăzut, prin care și-au dobândit „cununa vieții”, podoaba cea neirecătoare a biruinții duhovnicești.

Privită din acest punct de vedere — al expedientului politic — ca o precauție împotriva tulburării poporului și a fanatismului religios, porunca-minciună dată de către Sfatul jidovesc străjerilor era fără îndoială diplomatică și până la un anumit punct efectivă. Această minciună a fost în chip ordinar repetată printre protionicii religiei creștine și ea a supraviețuit după cum știm.

În legătură cu chestiunea care formează obiectul articolului de față, interesant de știut este că un critic evreu — pe nume Klausner, — mai acum câțiva ani, la Ierusalim, în strădania sa de a instrui pe coreligionarii săi privitor la viața Intemeietorului religiei creștine, printr-o curioasă teorie a ținut să răstoarne explicarea scornită de străbunii săi cum că apostolii au furat trupul Domnului: „Este cu neputință — zice Klausner; — o deliberată impostură nu poate fi substanța din care să se fi născut religia milioanei de oameni”. Cine a răsturnat deci piatra de pe gura mormântului? Klausner acuză pe Iosif din Arimateia. Criticul are o teorie — lipsită însă de orice evidență — după care Iosif nici o clipă nu s'a împăcat cu gândul ca Trupul lui Hristos să rămână permanent înăuntrul mormântului din grădina sa, ci însuș el, în taină, l-a furat și l-a îngropat în alt mormânt necunoscut. În chipul acesta criticul, care este convins că religia creștină nici decum n'a putut lua naștere dintr-o impostură premeditată, este gata să creadă că religia aceasta poate să se fi născut dintr-o tainică nesinceritate purceasă dela Iosif din Arimateia. Faptul acesta ilustrează cât se poate de limpede dificultățile la care criticismul este redus atunci când el respinge explicarea apostolică a mormântului gol.

Evangheliile concordă în a relata că mormântul din grădina lui Iosif a fost cercetat, aflat deschis și Trupul — lipsă. Există însă evidența mormântului gol și apoi evidența aparițiilor Domnului. Nici un fapt nu sugerează că ucenicii au văzut întâi aparițiile și după aceea au cercetat mormântul. Autoritățile evreești când au avut înaintea lor pe apostoli-captivi, niciodată n'au cutezat să-i acuze de-a fi jurat Trupul Domnului lor.

La întrebarea — cine a mișcat dela locul ei piatra? — răspunsul jidovesc este că factorul activ a fost de natură umană, ceva în cadrul legilor naturale. Răspunsul creștin este că la mijloc a fost o intervenție miraculoasă a unei puteri supranaturale, o intervenție divină. Neîndoelnice, este vorba de-o minune dumnezeiască. Așa trebuie să credem.

Preot Ion I. Suciu

SFINȚII ROMÂNI

Câte cohorte de martiri, n'au fost uitate de oameni sau n'au rămas ascunse științei lor? Câți venerabili pustnici și chiar simpli creștini, n'au trăit viață sfântă, și câți dintre ei nu sunt la fel de vrednici de cinstire, ca și aceia pe cari li găsim în calendare?

Fără îndoială, că numărul cel mai mare al sfinților a rămas învăluit în taină, a rămas necunoscut; și chiar dintre aceia care au fost știuți și cinstiți oarecândva: un număr însemnat au fost dați uitării. Această uitare nu se datorește atât lipsei de pietate a credincioșilor, ci mai ales dezastrelor ce s'au abatut peste așezările omenești, făcându-le să dispară în cenușă și temple, și amintiri.

Dar pentru pomenirea tuturor sfinților neștiuți, a sfinților necunoscuți sau uitați, Biserica a destinat prima Duminecă după Rusali. Ea nu-l putea lipsi de cinstire osebă, într-una din zilele anului bisericesc; și în afară de această zi, îi pomeneste și îi cinstește, pomenindu-i și înălțându-le rugă fierbinți în fiecare zi, la slujbele îndătinute.

Sfinții aceștia anonimi cari „și'n vremea deacum mulți... sânt de petrec cu noi, care numai Dumnezeu îi știe la inima lor” — precum zice Mitropolitul Dosoftei al Moldovei, în Viețile Sfinților, tipărite

la Iași în 1682 (vol. IV fila 152) — sfinții necunoscuți — partea cea mai numeroasă a sfinților —, numără și astăzi de bună seamă, și au numărat și în trecut, destule chipuri sfinte de români. Dar nici sfinții cunoscuți n'au lipsit dintre fiii neamului nostru. Ba unii din ei sunt atât de cunoscuți încât se găsesc în cinsti și la alte neamuri, și totuși nouă ne-au rămas aproape cu totul necunoscuți. Peste unii s'a așternut uitarea, amintirea lor făcându-se cenușă prin vicisitudinile pământului nostru strămoșesc, așezat în calea tuturor răutăților. Pe unii i-au înghițit neamurile vecine, și i-au însușit fie Grecii, fie Slavii, grecizându-i sau slavizându-i. Pe unii i-a trecut sub tăcere, credința noastră cea plină de discreție și nelubitoare de discreție și nelubitoare de pradă. E poate o interpretare și o trăire mai autentică creștină a cultului sfinților, aceea pe care i-o dă acestui cult, neamul românesc. Pe unii nu îndrăznim să-i cinstim, deși sunt sfinți cu adevărat și mari mucenici, pe alții îl cinstesc numai câte o regiune, cultul lor având un caracter local.

Ignorând însă pe sfinții noștri, sau uitându-i, nu uităm sfinții străini ai neamurilor dimprejur, al căror cult nu are caracter universal.

Lubitorii de străini până la uitare de sine, prin această slăbiciune a neamului nostru, s'au arătat multe lucruri și stări nefirești și ciudate în viața românească. Astfel am ajuns până și în cele ale credinței, să ne uităm pe sfinții noștri, sau să-i lipsim de cinstirea cuvenită, alergând să ne închinăm unor sfinți străini, cari prin nimic n'au strălucit mai mult în sfințenie decât sfinții români. Căci acesta este adevărul: *alături de sfinții pe cari îl cinstesc întreaga Biserică, există și sfinți români. Avem sfinți ridicați din neamul nostru, sfinți dintre cari pe unii i-am uitat, pe alții nu vrem sau nu îndrăznim să-i cinstim, iar pe alții îl cinstesc alte neamuri, cari ni i-au spus și nouă, și totuși ne arătam nevrednici de ei, nu-i cinstim după cuviință.*

S'a găsit chiar dintre foștii membri ai Academiei Române un exemplar atât de nesperos, cum a fost, mai de mult pristăvitul domn, I. Kalinderu, care a avut năstrugnica inspirație, să felicite poporul român, pentru faptul că n'are sfinți naționali. (N. Popescu-Frahova: Canonizarea în biserică ortodoxă. Cernăuți 1942, p. 4; M. Theodorian-Carada: Câțiva sfinți, București 1920, pag. 3).

Iar venerabilul B. P. Hașdeu, privind la mulțimea cea mare de sfinți slavi și greci, exclamă cu durere și cu ironie: „Românii, ei singuri dintre toate popoarele creștine, nu produsese nici un sfânt *calendaristic* din propriul lor sân, lăsând această sarcină oficială Muscalilor și Grecilor, între cari cei vrednici de împărăția cerurilor, se numărau totdeauna cu milioanele” (B. Petriceicu-Hașdeu: Ioan Vodă cel cumplit, Ed. III, Buc.-Chișinău 1926, pag. 47). Într'adevăr, sfinți români *calendaristici* nu se cunosc, dar despre celalalt, Hașdeu nu putea să nu aibă cunoștință, și tocmai de aceea, el și specifică: „Românii... nu produsese niciun sfânt *calendaristic*”.

Un grec prea învățat, atât de învățat încât stărnea admirația tuturor acelor, pentru cari limba grecească constituia un *tabu* care le puneau mîntea la grea încercare, anume răposatul D. Russo, cu toate cercetările lui savante și mult lăudate, abia vrea să recunoască un singur sfânt dintre Români, și aceasta o face ca și când ar spune: „aveți și voi, Valahilor, un biet sfânt, unul singur, pe când la noi „pallikarii și evghenii”, avem mulți de tot, aproape toți greșite este sfinți”. Iată cuvintele lui: „*Cariofil a scris viața singurului sfânt român Ioan*”. (D. Russo: Studii istorice Greco-Române, opere postume, tomul I, Buc. 1939, p. 189).

Nici marele Iorga nu cunoaște, afară de Danil Sihastru, decât pe acest sfânt Ioan, singurul pe care ni-l concede D. Russo.

Dar, cunoscuți sau necunoscuți, înconjurați de rugăciuni obștești sau uitați, sfinții noștri români, oameni răsarți din coapsele acestui neam și ridicați prin cre-

dința strămoșească pe scările de lumină ale cerurilor, au existat și continuă să existe, mijlocind prin rugăciunile lor, izbăvirea Românilor din toate nevoile și scârbirile prin câte au trecut și vor mai trece.

Totuși, de vreme ce s'au găsit oarecari știri despre unii din cei necunoscuți, precum și despre unii din cei uitați, socotim că nu este fără de folos să ne ocupăm de aceștia, adunând într'un mănunchiu și dând la iveală tot ce am putut găsi până acum despre ei. E vorba desigur numai despre aceia, ale căror urme și sfințe amintiri am avut fericirea să ne poată veni la cunoștință. În afară de aceștia, mai sunt desigur și alții, ale căror urme încă nu le-am întâlnit încă.

Precum însă, cu voia lui Dumnezeu, mi-au ieșit în cale, precum mi s'a arătat, fără să caui înadins, urmele acestora, pe care li voi numi mai la vale, poate mă va învrednici Domnul și de arătarea și de întâlnirea altor sfinți români, pe multele drumuri ale muncii ziditoare, ale rugăciunii sau ale rădăcirilor întru carl alerg ca orice muritor, torcându-mi firul vieții din virtuți și din păcate.

Iată numele câtorva, din acei ce sunt podoaba cea netrecătoare și stâlpii mântuirii neamului românesc (în afară de străvechii sfinți și mucenici Dasiu (Dacius) și alții dela Durostorum sec. IV, Montanus din Singidunum (sec. IV) și Nichita de Remeslana (sec. IV—V):

1. Leontie dela Rădăuți (sec. XIV—XV); 2. Ioan dela Prislop (sec. XV); 3. Danil dela Voroneț (sec. XV); 4. Vasile dela Moldovița (sec. XV—XVI); 5. Gavriil dela Neamtu (sec. XV); 6. Rafail dela Agapia (sec. XVI); 7. Iosif cel nou dela Partoș (sec. XVI); 8. Chiriac dela Biserican (sec. XVI—XVII); 9. Chiriac dela Taslău (sec. XVI—XVII) și alți câțiva din Moldova; 10. Ioan Românul (sec. XVII); 11. Ioan dela Râșca (sec. XVII); 12. Antonie dela Vâlcea (sec. XVIII); 13. Calinic dela Cernica și Râmnice (sec. XIX); 14. Antipa din Calopodesti (sec. XIX).

Știrile pe cari le avem asupra vieții și asupra nevoinelor acestora, le vom da pe rând la lumină, încercând cea dintâi alcătuire de „*Vieți de Sfinți Români*”.

Liviu Stan

Ședințele Consistorului Mitropolitan

Deodată cu Sinodul episcopesc, s'a întrunit în sesiune ordinară, Luni 24 Aprilie c., Consistorul Mitropolitan ținând ședință plenară și cu singuraticile secții și rezolvând mai multe probleme de interes bisericesc.

La ședință au participat PP. SS. Episcopi din Mitropolia Ardealului.

Anunț

Examenale de licență și de diferență în vederea licenței la Academia Teologică „Andreiană” din Sibiu, se vor ține în zilele de 5—6 Mai a. c.

Toți Cucernicii Părinți Preoți, în continuare de studii la Academia Teologică din Sibiu, pentru a li se putea întocmi matricola și Caetul de cursuri, sunt invitați să trimită de urgență pe adresa Rectoratului câte o copie legalizată de pe Diploma de Seminar, Certificat de naștere și Certificat de botez. Spre orientare actele susnumiților se găsesc la Oficiile protopopești.

Rectoratul

Înștiințare

Neputându-se expedia coletele cu poșta, Oficiile parohiale sunt rugate a trimite delegați după luminări, cari să achite costul lor de 2200 plus 5%, 110, total câte 2310 Lei de fiecare kgr. și să ia luminările în primire dela Librăria Arhiepiscopale, primind factură în regulă și saldată.

Fabrica de Luminări a Cons. Arhiepiscopesc, Sibiu

În caz de alarmă aeriană graba și lipsa de disciplină pot provoca mai multe accidente decât bombele avioanelor inamice.

Programul

serviciilor religioase la Sfânta biserică Catedrală din Sibiu pe luna Maiu 1944

1. În fiecare zi dimineața la ora 6^{1/2}, Utrerie și în continuare *Sfânta Liturghie*. În fiecare seară la ora 6 Vecernie. Vineri seara după Vecernie „*Acatistul Maicii Domnului*”.
2. În *Dumineci și Sărbători* dimineața la ora 8^{1/2}, Utrerie, în continuare la ora 9^{1/2} *Sfânta Liturghie*. La liturghie cântă „*Corul catedralei*”, sub conducerea profesorului Gheorghe Șoima.
3. *Duminecă în 7 Mai 1944*, servesc: Prot. Mihail Neagu, cons. Dr. Spiridon Căndea și Gheorghe Secaș; diaconii: Anatolie Scurtu și profesorul Dr. Grigorie T. Marcu. *Predică: cons. Gh. Secaș*. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: prot. Mihail Neagu.
4. *Duminecă în 14 Mai 1944*, servesc: Prot. Mihail Neagu, prof. Dr. Nicolae Terchilă și Dr. Teodor Bodogae; diaconii: Ioan Circov și cons. Alexandru Popa. *Predică: prot. Mih. Neagu*. La Oastea Domnului predică: Pr. Dr. Ioan Chioariu, dela parohia Sibiu-Inferior.
5. *Duminecă în 21 Mai 1944*, Sf. *Împărați Constantin și Elena*, servesc: Icon. stavr. Emilian Cloran, cons. Aurel Nanu și prot. Mihail Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. *Predică: cons. Aurel Nanu*. La Oastea Domnului predică: preotul Ioan Albu dela parohia Sibiu-Iosefin.
6. *Joi în 25 Mai 1944*, la *Înălțarea Domnului*, servesc: I. P. Cuv. Sa Arhim. Teodor Scorobet, cons. Ieronim Grovu prot. Mihail Neagu, profesorul Dr. Nicolae Terchilă și Dr. Teodor Bodogae; diaconii: Ioan Circov și Anatolie Scurtu. *Predică de „Ziua Eroilor”, afară la cimitir, I. P. C. Sa Arhim. Teodor Scorobet*. La Oastea Domnului predică: Pr. Dr. Corneliu Sârbu dela parohia Sibiu-Treistejari.
7. *Duminecă în 28 Mai 1944*, servesc: Prot. Mihail Neagu, duhovnicul Nicodim Belea și prof. Dumitru Călugăr; diaconii: Anatolie Scurtu și prof. Dr. Grigorie T. Marcu. *Predică: duhov. Nicodim Belea*. La Oastea Domnului predică: preotul Ioan Muntean.

Atragem din nou luarea aminte a locuitorilor de pretutindeni asupra lucrurilor aruncate din avioanele dușmane, care pricinuesc moartea atâtor copii și oameni mari imprudenți.

INFORMAȚIUNI

Pământul țării să fie cultivat! Țara se găsește în plin război. Pentru a ajunge cu bine la capăt, trebuie ca ostirea noastră să fie bine aprovizionată și înarmată; iar populația civilă, care lucrează pentru asigurarea victoriei, să aibă cele trebuincioase traiului. Este datoria tuturor plugarilor ca, prin munca lor dărză, să producă bucatele de care țara are trebuință. Nevoile fiind mari, plugarul trebuie să arate țării și lumii întregi că, înțelegător al greutăților, va porni la lucru cu toată nădejdea, cultivând întreaga suprafață de pământ pe care o are. Cine lasă pământul necultivat, e trădător, și țara nu-l iartă.

† Păr. Mihail Păcățeanu, iconom stavrofor, fost consilier referat al Eparchiei Aradului, a trecut la cele veșnice, după o lungă și laborioasă activitate închinată bisericii și neamului nostru. Clerul arădan pierde un distins membru al său, iar societatea românească un om de bine. Odihnească cu dreptii!

Acțiune prevăzătoare. În Germania, la ordinul Conducătorului de stat, s'au luat măsuri, ca toate operele de

artă ale arhitecturii, picturii și sculpturii, ce nu pot fi puse la adăpost de bombardamente, să fie fotografate în culori spre a fi păstrate astfel posterității în caz că ar fi distruse de bombe. În deosebi este vorba de picturi murale din biserici, — lucrări ce nu pot fi îndepărtate de acolo.

Luptă încinsă împotriva bolșevismului. Se știe din ziare, că cehii au înființat de curând *Liga contra bolșevismului*. La întrunirile ce să organizează de prezent în multe orașe cehesti, se adună popor și tineret, împreună cu oficialitatea localnică. Șefii de secții județene ai Ligii, împreună cu secretarul general al instituției antibolșevice, luând cuvântul arată ascultătorilor, cu date convingătoare, pericolul bolșevismului pentru omul intelectual și pentru fiecare popor, — cum dovedesc exemplele din viața țărilor ocupate de Unimea sovietelor, Deviza să ne fie — a spus unul dintre oratori — „front unitar contra bolșevismului, care este o primejdie comună pentru întreaga Europă”.

ȘTIRI LOCALE

Dumineca Mironositelor în 30 Aprilie 1944, servesc: Prot. Mihail Neagu, prof. Dr. Nic. Terchilă și Nic. Neaga; diaconii: Ioan Circov și Simion Macarie. *Predică: prot. Mih. Neagu*. La Oastea Domnului predică: preotul Dr. Corneliu Sârbu dela parohia Sibiu-Treistejari.

Nr. 113/1944

[29] 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III [treia] Teline, protopopatul Sighișoara, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în *Telegraful Român*.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salarul dela Stat.
2. Casă parohială cu dependențele necesare pentru gospodărie.
3. Sesiune parohială: 8 jugăre arător, 16 jugăre fănaț, primite din reforma agrară.
4. 20 litri porumb dela fiecare familie.
5. Stola uzitată în parohie.
6. Un post de lemne din pădurea compozesoratului, — fasonarea și transportul privesc pe preot.

Concurenții își vor trimite în termen petițiile, însoțite de actele prevăzute de regulamentul parohial și de încuviințarea de candidare exoperală dela Înalt Prea Sfințitul Mitropolit, oficiului protopopesco ortodox din Sighișoara și, cu încuviințarea prealabilă a subsemnatului, se vor prezenta și în parohie.

Sighișoara, la 21 Aprilie 1944. Oficiul Protopopesco ortodox Sighișoara în înțelegere cu consiliul parohial din Teline.

Emilian Stoica
protopop

Citiți și răspândiți

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Redacția și Administrația: Sibiu, Academia teologică „Andreiană”. Director: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. Abonament anual, Lei 900.

Este o datorie morală și națională să ajutăm familiile desrobitorilor.